

saa vidt mig bekendt, kommen saa langt frem, at de Betingelser, der ere stillede fra Ministeriets Side, for at Kirkerne kunne bygges og det ny Præstefald oprettes, ere tilvejebragte, saa fra Beboernes Side er, hvad der skal ordnes, i Orden. Men desuagtet er der ikke, som Beboerne havde ventet, opført paa Finanslovsforslaget Bidrag til disse Kirkers Opførelse. Nu er det jo ganske vist Tilfældet, at der mange Steder her i Landet er Kirketrang, og at den ikke kan afhjælpes paa een Gang, men maa tages succesvist. Hvorvidt der nu er større Trang her end paa andre Steder, skal jeg ikke indlade mig paa at godtgøre, men saa meget tør jeg dog udtale, at her er en Egn, hvor Trangen til at faa et Par ny Kirker byggede er meget stor. Der er nemlig i den Egn mange Fjok, der have mindst 1½ Mil til Kirke, og det ikke paa gode Veje, men det er Hedeveje, de skulle gaa og træffe igennem, og det er i alt Fald kun en lille Del af Beboerne, der have Køretøj, Hest og Vogn, at køre med; de bedststillede af dem køre med Stude, og dem kan man ikke godt bruge til at køre 1½ Mil til Kirke med, saa Fjok foretrække at gaa paa deres Ben. Det er dernæst en lille Kirke, de have, med kun ca. 200 Siddepladser. Naar derfor Fjok endelig ere komne til Kirke, efter at have gaaet den lange Vej, hænber det ikke saa sjældent, at de maa staa op hele Tiden, hvilket er meget generende for dem. Mens jeg berører dette om at staa op i Kirken, kan jeg ikke godt styre mig for at drage en anden Sag frem, som egentlig ikke vedrører os derovre, men som angaar Forholdene i Kjøbenhavn. Her er der ogsaa Kirketrang, saa vidt man kan skønne, da der er opført Bevillinger til Kirker i Kjøbenhavn. Ogsaa her i Kjøbenhavn maa Fjok tit staa op, men det er af en anden Grund endovre hos os. Over hos os er det nemlig ikke, fordi der staas Laas paa Kirkestolene, saaledes som Tilfældet er i Kjøbenhavn, hvor de, som ikke have Penge og ikke kunne leje Plads i Stolene, maa staa udenfor. Nej, det kende vi ikke noget til derovre. Dette, som saaledes finder Sted her i Byen, mener jeg, bør paatales her. Jeg finder nemlig, at det er ikke heldigt, at Kirkegangen sker under saadanne Forhold, at dette gøres nødvendigt. Jeg ved jo godt, hvorfor det gøres, nemlig fordi man derved faar en Del Penge ind til Kirken: men paa den Maade burde man ikke gaa frem. Det er ikke længe siden, at jeg i en Kirke heri Kjøbenhavn saa, at der stod propfuldt af Fjok paa Kirkegulvet, hvorimod ikke saa Stole vare aldeles tomme. Jeg stod uden for en Stol, i hvilken der sad en Dame.

Hun rejste sig op, vinkede ad en ung Dame paa ca. 20 Aar, som stod ikke langt fra mig, for at hun skulde komme derhen, og da hun kom, sagde hun: Vær saa god og kom ind og tag Plads her, og da hun havde gjort dette, blev Døren slaaet i. Men ved Siden af stod en gammel Kone, eller i alt Fald gammel Kvinde, som efter sit Udseende at domme nok kunde være ved de 80 Aar, ja mulig derover, hun havde hvidt Haar, gif med Briller, og alt tydede paa, at hun var meget gammel. Jeg kom saa til at lægge Mærke til, at denne gamle Kone kom til at staa udenfor paa Gulvet hele Kirketjenesten igennem. Jeg har anset det for rigtigt at paatale dette her ved denne Lejlighed. — Nu tør jeg vel sagtens ikke haabe, da her ikke er kommet noget Forslag til Bevilling op paa dette Aars Finanslovsforslag, at jeg i det lokale Spørgsmaal, som jeg nu har ført frem her, ved mine Bemærkninger kan indvirke paa det højtærede Ministerium og det eventuelle Udvalg, som bliver nedjat, saaledes at de derefter kunde finde Anledning til at optage Bevillingen. Glæde mig skulde det, om det kunde ske. Jeg vil i hvert Fald henstille til Ministeren at være saa imøbekommende over for de Fjok derovre som vel muligt og bidrage sit til, at de saa snart som muligt kunne faa nogen Forandring i det paaklagede Forhold ved Kirkegangen og saa disse Kirker byggede, da de nu allerede med stort Besvær ere naaede saa vidt, at de have faaet Jord til Kirkegaard købt og faaet de Penge samlede sammen ude mellem de fattige Beboere, som fordres til Kirkerens Vedligeholdelse.

En anden Sag af lokal Interesse for mig er om Udløbet fra Ringløbing Fjord. Den har jeg tidligere omtalt her i Tinget. Det er ganske vist allerede blevet nævnt af det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen), som havde Ordet først under denne Behandling, og hvad han derom har sagt, skal jeg ikke gentage. Jeg skal kun slutte mig til, hvad han har sagt, og supplere det med, at vi have nok faaet en Bevilling til en ny Gennemgravning, som for saa Aar siden fandt Sted, og som vi ganske vist ogsaa ere glade ved, at vi fik, for det var en Forbedring i Tilstanden, men hverken det ærede Medlem eller andre Medlemmer, som interessere sig for denne Sag tillige med mig, have vistnok været af den Mening, at naar vi naaede dertil, var alting godt, og saa kunde vi sige: Nu have vi faaet den Sag ordnet, nu er der ikke mere derved at gøre! Nej, vi have altid betragtet det alene som en Begyndelse, og det gælder jo altid om at faa begyndt. Derfor lagde flere af